

Cseléd voltam a Toldi-házban

Ezt a napot még élek, megemlegetem!

Már reggel meleg volt odakint. De ez még semmi, a konyha, azt képzeljétek el!

Füstölt a kémény, parancsba kaptuk: nem számít, hány állatot ölünk le, csak bőségesen legyen ennivaló. A fehércselédek tudni vélték: György úr jön haza vitéz legényeivel. Visongtak a lányok-asszonyok, ilyenkor nem lehet bírni velük. Budai úri népség érkezik. Uramatyám, akkor mi van? Még Julis is, aki pedig nagyon megdobogtatja a szívemet, most rám se nézett.

Na, mindegy, nekünk maradt a munka dandárja. A többiekkel malacot, borjút vágtunk. A szárnyasokat az asszonyokra bíztuk, az a könnyebb feladat. A legfiatalabb legény a nyulakat vágta le, aztán mindenik a tűzre került. Órákba telt, amíg a pecsenyék megsültek. Bizony, összefutott a nyál a számban a finom illatoktól. Kóstolóba csentünk egy-egy szeletet mindenből, így mégis jobban halad a munka!

A lányok, asszonyok dagasztották és sütötték a kenyeret. Több hordónyi bort cipeltünk fel a hűvös pincéből.

Aztán lovak nyerítésére lettem figyelmes. Bizony megérkezett az idősebbik fiú, György negyven vitézével.

Éppen terítettük az asztalokat Julissal. Szerettem volna beszélgetni vele, ám ekkor hangos beszédre lettünk figyelmesek.

Asszonyunk halkán beszélt, György uraság azonban nem fogta vissza magát. Így tisztán hallottuk, ahogy Miklóst, öccsét szidja, becsméreli. Meglepődtünk, hiszen az úrfit mindenki tisztelte, becsülte. Nemes létére a béresekkal együtt dolgozott a birtokon. S megláttuk, amint belépett az ajtón. Julis és én is kis főhajtással üdvözlöttük. Láttuk, nincs jó kedvében. Néhány perc telt el csupán, már a tálakat vittük az asztalokra, amikor a testvérek hangos szóváltása töltötte be a teret. Aztán mintha pofon csattant volna. Uramatyám! Mi történik itt?

Gyorsan behordtunk mindent az ebédlőbe, aztán jobbnak láttuk elhúzni az irhánkat.

Ami mégis jól sikerült, az az étel. A vitézek csak úgy faltak, a kupákat is jócskán emelgették.

Lassan elindultunk, miután rendbe tettük a konyhát. Julis után futottam, hogy egy darabon elkísérjem. Rám mosolygott. Minden gondot elfelejtettem!

Herczeg Marcell 6.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola